

KOMPAKTE, GRØNNE BYER

Opsamling på netværksforløb + Planlægningsprincipper for kompakte, grønne byer

Januar 2026

PLAN 22+

Kolofon

Plan22+ er en femårig indsats fra Plan- og Landdistriktsstyrelsen og Realdania, som skal understøtte kommunernes klimaarbejde ved at udvikle ny viden og redskaber til at indfri klimamålsætninger gennem den fysiske planlægning.

Opsamlingen er udarbejdet af Søren Smidt-Jensen (netværksfacilitator) i december 2025 som en faglig refleksion over netværksforløbet. Den sammenfatter centrale temaer fra netværksmøderne og præsenterer en række planlægningsprincipper, som har været drøftet på netværksmøderne. Teksten er ikke en gengivelse af de enkelte kommuners holdninger eller officielle positioner, men en faglig opsamling af de temaer, spørgsmål og perspektiver, der er blevet drøftet i netværket. Opsamlingen baserer sig på 8 netværksmøder i 2024 og 2025. Netværksmøderne i 2024 blev faciliteret af Søren Smidt-Jensen på vegne af Smith Innovation.

**PLAN
22+**

Plan- og
Landdistriktsstyrelsen

Indhold

Forord

1. Indledning
2. Temaer i netværket
3. Planlægningsprincipper for kompakte, grønne byer

Forord

I 2024 igangsatte Plan22+ fire faglige netværk for kommunale planlæggere. Denne opsamling markerer afslutningen på et toårigt forløb om kompakte, grønne byer. Temaet blev valgt for at blive klogere på, hvordan vi kan planlægge for byer, der på en gang danner ramme om høj livskvalitet og samtidig, i kraft af tæthed, har en lavere CO₂-udledning.

Over to år har planlæggere fra ca. 20 kommuner mødtes otte gange i otte forskellige byer med en fælles ambition: at gøre kompakt, grøn byudvikling mere konkret, mere anvendelig – og mere modig. Netværket har været båret af en tydelig vilje til at udvikle praksis.

Gennem otte temaer har deltagerne sammen udforsket, diskuteret og udfordret, hvordan tæthed, grønne strukturer, klimatilpasning, mobilitet, byliv og lokale kvaliteter kan tænkes sammen i helheder, der fungerer i virkelighedens kommunale planlægning. Byvandring har givet fælles referencer og med afsæt i konkrete steder, aktuelle projekter og reelle dilemmaer har deltagerne skabt et fælles sprog for, hvad kompakt, grøn byudvikling kan være i praksis.

Bidrag fra forskere har løftet samtalerne, skærpet begreberne og givet nye perspektiver, som deltagerne aktivt har koblet til deres egne kommunale opgaver.

En af netværkets største styrker har været det åbne og tillidsfulde rum for sparring mellem deltagerne. Både succeser og udfordringer er generøst vendt med fagfæller, der forstår kompleksiteten i at arbejde strategisk, politisk og lokalt på samme tid. Netværket har ikke blot udvekslet viden – men har bidraget til at rykke positioner, skærpe ambitioner og styrke modet til at gå nye veje i den kommunale praksis.

Forløbet har vist, at når kommuner deler erfaringer og udvikler løsninger sammen, kan de løfte en kompleks dagsorden hurtigere og med større kvalitet, end hvis hver står alene.

En engageret og sikker facilitering har skabt sammenhæng, progression og energi på tværs af møderne, som blev et fælles læringsrum med retning og momentum.

Opsamlingen samler de vigtigste indsigter, diskussioner og eksempler fra forløbet. Den er ikke en afslutning, men et nedslag i en udvikling, der fortsætter. Ønsket er at inspirere kommuner, på tværs af fagligheder i det fortsatte arbejde med at forme kompakte, grønne byer, der giver mere tilbage til både mennesker, natur og bysamfund.

Britt Vorgod Pedersen, Sekretariatschef for Plan22+

1. Indledning

19 kommuner i netværket

Forskere og eksperter

På netværksmøderne har der været oplæg ved en række forskere og rådgivere:

- Professor Gertrud Jørgensen, Københavns Universitet
- Professor Tom Nielsen, Arkitektskolen Aarhus
- Seniorforsker Jesper Ole Jensen, Aalborg Universitet BUILD
- Lene Wiell Nordberg, Aalborg Universitet BUILD
- Louise Heebøll, VIGØR
- Esben Neander Kristensen, Gehl Architects
- Sune Porse Carlsen, Dansk Byplanlaboratorium

Vejle

Fredericia

Middelfart

Odense

Svendborg

Aalborg

Rebild

Aarhus

Holbæk

Halsnæs

Hillerød

Hørsholm

Lyngby-Taarbæk

Gladsaxe

Vallensbæk

Roskilde

Køge

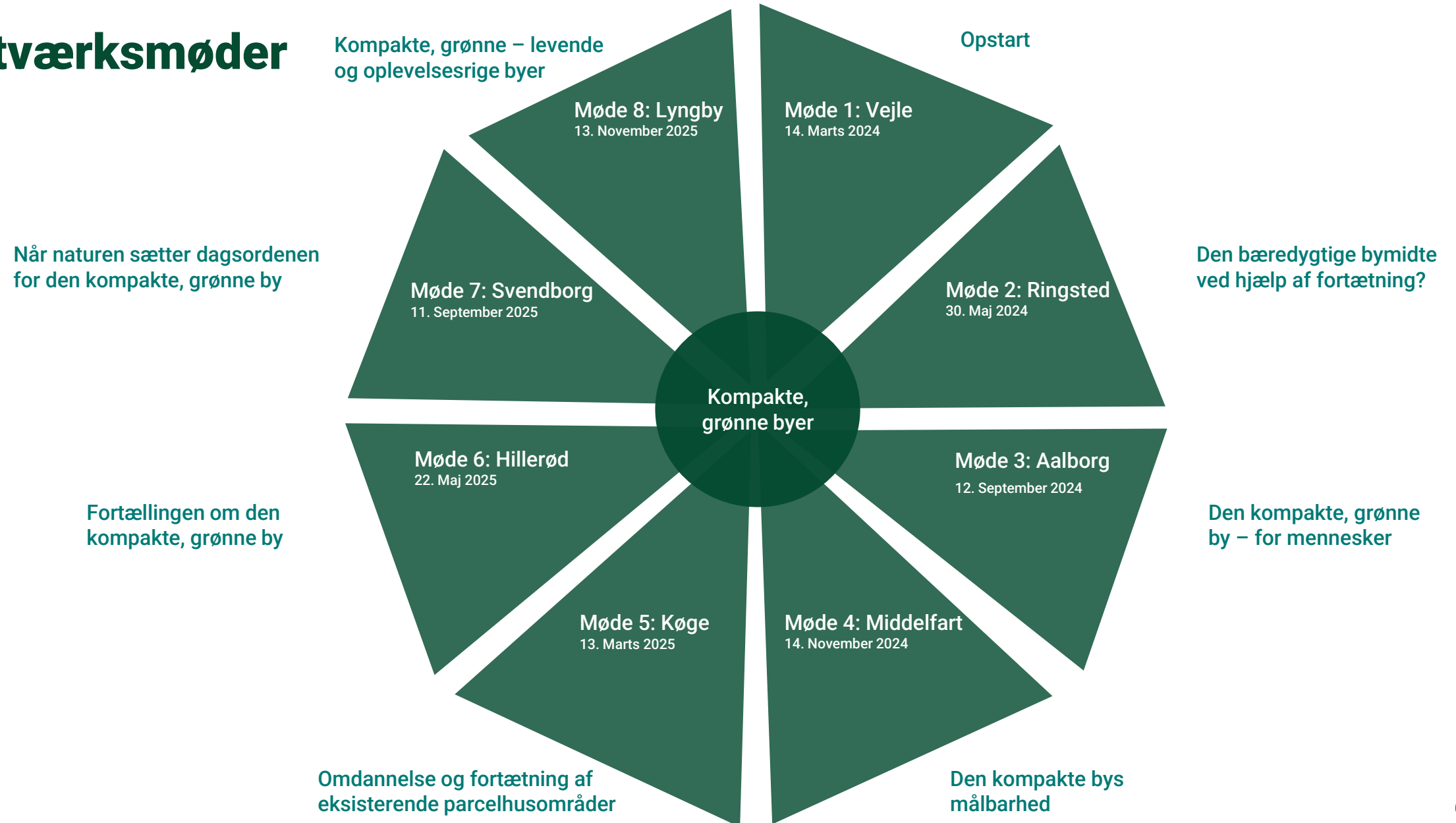
Ringsted

Sorø

Deltagere og målgruppe

Netværket har bestået af kommunale planlæggere fra 19 udvalgte kommuner, som arbejder med både strategisk planlægning og lokalplanlægning. En central intention med netværket har været at belyse kompakt, grøn byudvikling på tværs af forskellige kommunetyper.

Netværksmøder

Indledning

Kompakt, grøn byudvikling mellem ambition og virkelighed

Kompakt byudvikling har i en lang årrække været en udbredt og anerkendt tilgang inden for strategisk planlægning og er ofte blevet fremhævet som et centralt redskab til at nå klimamål og andre målsætninger for bæredygtig byudvikling. I et klimaperspektiv repræsenterer kompakt byudvikling et alternativ til byspredning og de negative klimaeffekter, der følger heraf.

Tilgangen er i mange sammenhænge blevet betragtet som et "vidundermiddel", der ikke blot kan bidrage til at reducere miljøbelastningen, men også kan adressere sociale udfordringer og samtidig skabe økonomisk gunstige muligheder (Burton et al, 2003).

Men - det er også bredt anerkendt, at kompakt byudvikling også rummer indbyggede modsætninger mellem forskellige hensyn (Sjökvist & Simpson, 2024; Hautamäki, 2024; Fertner, Smidt-Jensen og Jørgensen, 2023). Den tætte by er også ofte blevet udskældt for at forringe livskvalitet, hvis fortætning sker ensidigt eller uden tilstrækkelig kvalitet (Keil, 2020).

Når fortætning udfordrer grønne og blå hensyn

Et af de mest centrale dilemmaer vedrører forholdet mellem fortætning og grøn infrastruktur, for hvordan sikres det, at grønne strukturer ikke blot er "rester", men bliver en ligeværdig og tidligt prioriteret del af byens udviklingslogik, når arealer intensiveres?

Selvom kompakt byudvikling ofte legitimeres gennem klima- og bæredygtighedshensyn, er de underliggende motivationer i praksis ofte økonomiske, mens sociale, klimamæssige og miljømæssige konsekvenser risikerer at blive nedtonet eller behandlet sekundært (McFarlane, 2023).

Et omfattende studie af forskningen inden for kompakt byudvikling peger på, at effekter på mikroklima, biodiversitet og generel trivsel ofte er negative, og at den miljømæssige validering af kompakt byudvikling fortsat mangler et solidt videnskabeligt grundlag (Berghauser Pont et al., 2021). I studiet, som gennemgik 229 videnskabelige artikler og analyserede motivationerne i hvad der svarer til kommuneplanerne i 59 svenske kommuner, så fremhæves det desuden, at der ofte sker en overfokusering på særligt trafikrelaterede emissioner og et fravær af systematiske diskussioner af andre miljømæssige og sociale dimensioner.

Det understreger de komplekse udfordringer, planlæggere står over for, når hensyn og omkostninger ved fortætning skal afvejes. For planlægningen peger det på en anden central problemstilling: Hvilke bæredygtighedsdimensioner er styrende, hvilke er underbelyst, og hvordan sikres et beslutningsgrundlag, der rummer mere end mobilitet og energiforbrug?

Flere planlogikker i samme by

Parallelt hermed har klimakrisen og biodiversitetskrisen bidraget til, at grøn byudvikling med fokus på bynatur er vokset frem som en central tilgang til strategisk byplanlægning, samtidig med at såkaldt "blå" byudvikling – med fokus på vandhåndtering – har vundet indpas.

Disse tilgange samles ofte under betegnelsen blå-grøn byudvikling og eksisterer i praksis parallelt med kompakt byudvikling.

I mange kommuner mødes dermed to stærke planlægningslogikker, der begge er legitime og politisk ønskværdige, men som ofte konkurrerer om de samme arealer, investeringer og prioriteringer.

I praksis bliver dilemmaet tydeligt: Når byerne fortættes, risikerer grønne områder, bynatur og økologiske forbindelser at blive presset ud. Dermed kan den kompakte by komme i direkte konflikt med målsætninger om biodiversitet, klimatilpasning og rekreativ livskvalitet.

Den tætte by som mulighed for integrerede løsninger

Der er efterhånden mange erfaringer fra byer i Danmark og i udlandet, som peger på, at kompakt byudvikling og grøn infrastruktur ikke nødvendigvis er hinandens modsætninger. Tværtimod kan de, hvis de tænkes sammen fra starten, være gensidigt forstærkende. Den tætte by kan skabe et stærkt grundlag for multifunktionelle grønne løsninger, hvor regnvandshåndtering, ophold, bevægelse, biodiversitet og byliv integreres i samme fysiske strukturer. Hvis planlægningen vel at mærke er gennemtænkt (Fertner, Smidt-Jensen og Jørgensen, 2023).

Planfagligt åbner dette for en række nye muligheder. Grøn infrastruktur kan planlægges som et strukturerende element, der sætter rammerne for bebyggelsens placering, skala og sammenhæng – snarere end som restarealer, der tilføjes efterfølgende. Klimatilpasning kan bruges aktivt

som designgreb, hvor regnvand, terræn og vegetation former byrum og gader, og hvor tekniske løsninger erstattes eller suppleres af naturbaserede systemer.

Samtidig kan tæthed understøtte byers sundhed ved at skabe korte afstande, styrke aktiv mobilitet og give flere mennesker daglig adgang til grønne opholdsrum. Men – igen – tæthed udløser ikke en automatik, for adfærden skal også følge med. En tæt bystruktur skaber dermed kun en ”potentielt bæredygtig by” (Kvorning, 2011).

Dilemmaer, prioriteringer og politiske valg

Potentialerne er ikke uden dilemmaer. Fortætning øger presset på byens ubebyggede arealer, og i mange bydele er der reelle konflikter mellem behovet for flere boliger, ønsket om grønne kvaliteter og kravet om effektiv klimatilpasning.

I tætte strukturer kan det være vanskeligt at skabe tilstrækkelig plads til vand, træer og biodiversitet, og risikoen for øget varmebelastning og tab af eksisterende grønne kvaliteter er reel, hvis grønne hensyn ikke prioriteres tidligt og konsekvent.

Her opstår også centrale politiske valg. Skal der bygges højere og tættere for at friholde areal til grønne strukturer – og hvordan håndteres de bymæssige og sociale konsekvenser af det?

Skal der stilles skærpede krav til grønne løsninger i private byggeprojekter, også selvom det kan påvirke økonomien og bygbarheden? Og er der politisk vilje til at reservere attraktive arealer til regnvand, bynatur og fælles ophold frem for maksimal udnyttelse?

Kompakt, grøn byudvikling kræver derfor ikke blot tekniske løsninger, men tydelige prioriteringer. Det forudsætter, at grøn infrastruktur og klimatilpasning tænkes ind i planstrategier og kommuneplaner – og ikke først i lokalplanlægningen.

Det kræver mod til at acceptere, at ikke alle arealer kan udnyttes optimalt set fra et snævert økonomisk perspektiv, hvis byens langsigtede robusthed, sundhed og livskvalitet skal styrkes.

Tæthed som strategisk valg – og fælles ansvar

I sidste ende handler kombinationen af kompakt byudvikling og grøn infrastruktur om at se tæthed som en kvalitet, der forpligter.

Den tætte by stiller høje krav til planlægningen – men giver også mulighed for at skabe byer, hvor klimatilpasning, sundhed og byliv ikke konkurrerer om pladsen, men udvikles i sammenhæng.

Det er et valg, der både er planfagligt komplekst og politisk, og som kræver en tydelig vision for, hvilken by vi ønsker at udvikle på lang sigt.

Dilemmaerne står i kø

Dilemmaerne er mange og de rejser en række centrale planlægnings spørgsmål, som Plan22+ netværket har taget afsæt i:

- Hvordan kan kompakt byudviklings klimafordele balanceres med behovet for en robust blå-grøn infrastruktur?

- På hvilke måder kommer fortætning i konflikt med grønne og blå hensyn – og hvordan prioriteres der, når hver kvadratmeter tæller?
- Hvilke strategier og designgreb kan integrere blå-grønne løsninger i tæt struktur, uden at de reduceres til dekorative restarealer?
- Hvordan håndteres mulige sociale skævheder i adgangen til grønne og blå kvaliteter i den tætte by?
- Hvordan omsættes ambitioner om CO₂-reduktion til konkrete planvalg i kompakt, grøn byudvikling, når hensyn til økonomi, bygbarhed og grønne kvaliteter skal afvejes?

Referencer:

Berghauser Pont, M. et al. (2025) Systematic review and comparison of densification effects and planning motivations. *Buildings & Cities*, vol 2, nr. 1.

Burton, El. et al. (2003) *The Compact City: A Sustainable Urban Form?* Routledge.

Fertner, C., S.Smidt-Jensen & G. Jørgensen (2023) *Byfortætning i Danmark*. IGN Rapport, Københavns Universitet.

Hautamäki, R. et al. (2024) Greening the compact city: Unarticulated tensions and incremental advances in municipal climate action plans. *Cities* 152.

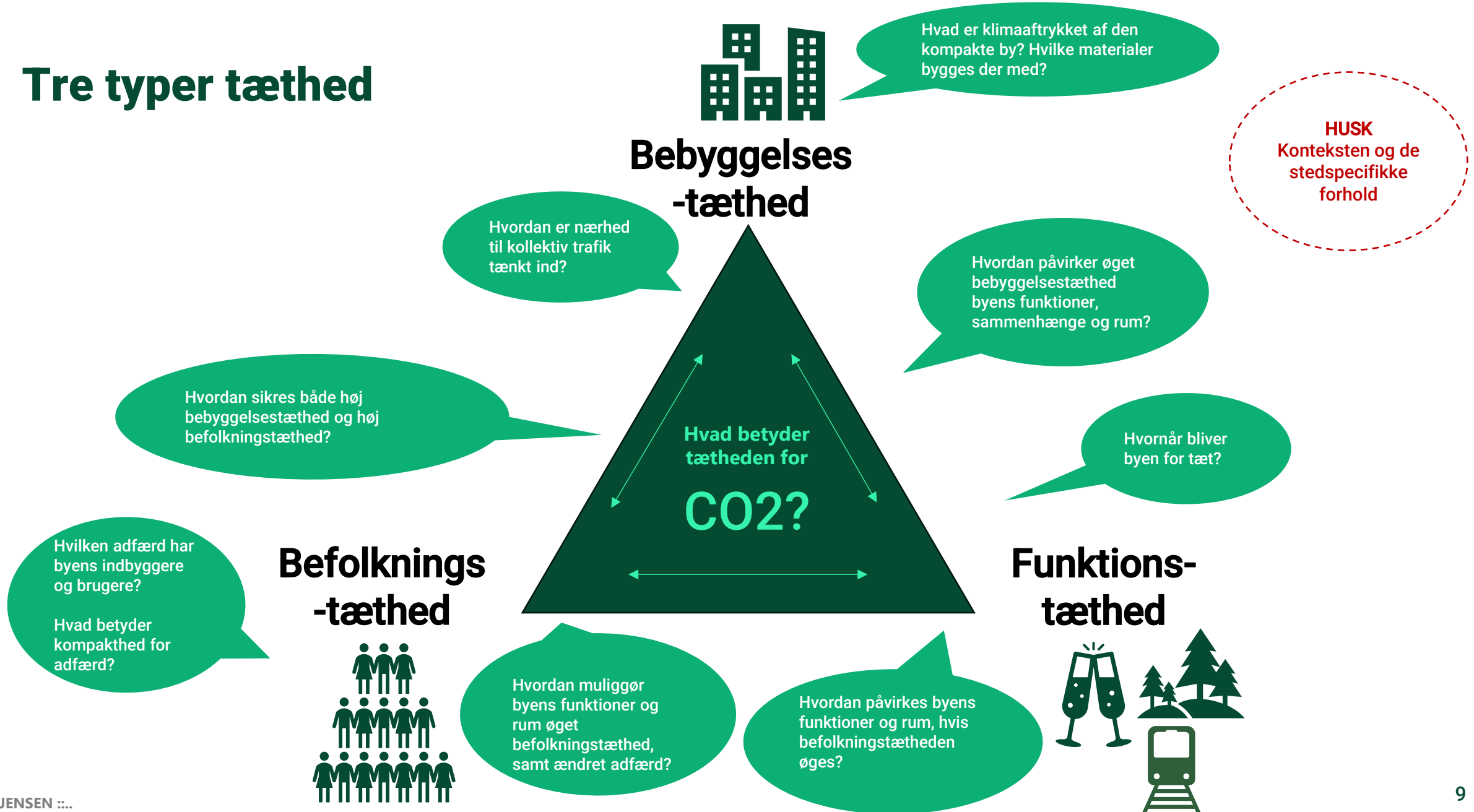
Keil, R. (2020) The density dilemma: there is always too much and too little of it. *Urban Geography*, vol. 41.

Kvorning, J. (2011) Tæthed, bystruktur og bæredygtighed. Den potentielt bæredygtige by. *Plan*, vol 31, nr. 1.

McFarlane, C. (2023) Density and the compact city. *Dialogues in Human Geography*, vol 13, nr. 1.

Sjökvist, S. & D. Simpson (2024) *Gentænkning af den kompakte by*. Plan22+.

Tre typer tæthed

2. Temaer i netværket

2024: Fælles dilemmaer og nye planlægningsgreb

Netværksmøderne i Vejle, Ringsted, Aalborg og Middelfart i 2024 gav tilsammen et nuanceret billede af, hvordan ambitionen om kompakt, grøn byudvikling udfolder sig i praksis – og hvilke planlægningsmæssige spændinger og muligheder den rummer.

På tværs af forskellige byer, kommuner og kontekster, tegnede der sig en række fælles temaer: klima som grundvilkår, fortætningens indbyggede dilemmaer, behovet for nye planlægningsgreb og ikke mindst betydningen af sprog, data og dialog i mødet mellem faglighed og politik.

Klima som grundvilkår

I Vejle er klimatilpasning – særligt i forhold til oversvømmelser – blevet et helt grundlæggende vilkår for byudviklingen. Her er vand ikke blot et hensyn, men en strukturerende præmis, som former både byens fysiske disponering og de strategiske valg. Udvikling på holme, tæt og højt byggeri ved åen og integrationen mellem by, vand og landskab viser, hvordan klimatilpasning kan være drivende for byform og byrum.

Samtidig illustrerer Vejle-casen et centralt planlægningsdilemma: Når klimahensyn og fortætning prioriteres højt, så risikerer grønne kvaliteter at blive reduceret til sekundære elementer eller kompensationsgreb, med mindre planlægningen er godt gennemtænkt.

Spørgsmålet om, hvor meget grønt, som er ”nok”, og om grønne arealer nødvendigvis skal ligge på

samme matrikel, rejser behovet for at tænke byen som en samlet grøn struktur – snarere end som isolerede dele og enkeltprojekter.

Fortætning som strategi – men aldrig alene

I Ringsted bliver infill i bymidten anvendt som et strategisk redskab til at skabe mere liv, flere funktioner og større sammenhæng. Her er erkendelsen klar: Fortætning giver kun mening, hvis den kobles til mobilitet, kulturmiljøer og grønne strukturer. Ellers risikerer man at bygge dér, hvor andre kvaliteter burde have haft forrang.

Ringsteds arbejde tydeliggør, hvordan tidligere modernistiske planlæningsidealer fortsat sætter spor i byens struktur – og hvordan nutidens planlægning må forholde sig aktivt til denne arv. Når handel ikke længere er den primære motor i bymidten, så bliver nye funktioner, bylivsgeneratorer og opholdsrum afgørende. Det stiller skærpede krav til planlægningens evne til at skabe helhed på tværs af planer: bymidteplan, mobilitetsplan, cykelstrategi og grøn strukturplan.

Mobilitet, trafik, parkering og politisk realisme

På tværs af møderne i 2024, så fremstår mobilitet, trafik og parkering som en helt central nøgle til kompakt byudvikling – men også som et af de mest konfliktfyldte temaer.

I Vejle arbejdes der aktivt med at reducere trafikbelastningen i midtbyen gennem P-søgning, parkeringshuse og omdisponering af vejarealer. Erfaringen er dog klar: At rykke markant på bilismen er politisk vanskeligt, selv når ambitionerne er høje.

I Ringsted kan der peges på lignende udfordringer. Ønsket om at reducere biltrafik i bymidten skal balanceres mod borgernes og erhvervslivets behov. Erfaringen fra begge byer understreger, at mobilitet ikke alene er et teknisk spørgsmål, men et politik og kulturelt anliggende, hvor forandringer kræver tydelig prioritering og langsigtet dialog.

Bykvalitet, resonans og planlægningens sprog

Netværksmødet i Aalborg flytter fokus fra fysiske greb til de mere immaterielle, men afgørende dimensioner af byudvikling: bykvalitet, oplevelse og sprog. Her blev det tydeligt, at bykvalitet ikke blot er noget, der kan reguleres gennem normer og procenter, men noget, der også handler om mening, tilhørsforhold og resonans.

Begrebet resonans – inspireret af Hartmut Rosa – giver planlægningen et nyt sprog til at tale om det, der ikke let lader sig måle. Erfaringerne fra Aalborgs tætte byområder viser, at bykvalitet ofte først opstår over tid, når byrum får liv, funktioner og destinationer. Samtidig illustrerer eksempler som Godsbanen, at teknisk velfungerende løsninger ikke nødvendigvis skaber resonans for alle brugergrupper.

Det rejser centrale planlægningsspørgsmål: Hvordan skaber man rammer for kvalitet uden at reducere den til tekniske krav? Hvordan formidles bykvalitet til politikere, uden at den opfattes som noget elitært eller ressourcekrævende? Og hvordan bruges arkitekturpolitik og strategier som redskaber til at opbygge et fælles sprog på tværs af faglighed og politik?

Fra data til beslutninger – CO₂ som aktivt planlægningsredskab

I Middelfart sættes fokus på CO₂-beregningstværktøjer som et nyt og potentielt stærkt planlægningsredskab.

Erfaringerne viser, at værktøjernes største styrke ikke nødvendigvis ligger i præcise tal, men i deres evne til at opstille scenarier og synliggøre konsekvenserne af forskellige valg.

Når CO₂-data bringes tidligt ind i kommune- og lokalplanlægningen, kan de åbne nye politiske rum for diskussion. Middelfarts arbejde med kommuneplanen viser, hvordan enkle, visuelle greb og scenarier kan understøtte politisk prioritering – og hvordan fortætning i både større og mindre byer kan kobles direkte til klimamål.

Samtidig illustrerer projekter som Falstersvej kvarteret og Trådværket, hvordan CO₂, bevaring og bykvalitet kan tænkes sammen i praksis. Her bliver data ikke et facit, men et dialogværktøj i mødet med bygherrer og politikere.

Fra plan til virkelighed – overdragelse og ansvar

Et gennemgående tema på tværs af alle møder er spændingen mellem plan og realisering. Planer sætter rammer og intentioner, men meget sker i overgangsfasen, hvor ansvaret flytter fra planlæggere til bygherrer, rådgivere og drift. Spørgsmålet om, hvornår planlægningen ”slipper”, og hvordan kvalitet sikres i realiseringen, står centralt.

Erfaringerne peger på behovet for bedre overdragelsesformer, fælles forståelse af intentioner – og måske også nye metoder som post-occupancy evaluation, der kan koble det byggede resultat tilbage til planens ambitioner.

Fælles læringer og åbne spørgsmål

Samlet set peger netværksmøderne på, at kompakt, grøn byudvikling ikke kan reduceres til én metode eller ét redskab. Det er en sammensat praksis, der kræver:

- at klima og vand tænkes som grundvilkår
- at fortætning altid kobles til mobilitet, grønne strukturer og bykvalitet
- at både kvantitative data og kvalitative begreber bringes i spil
- at planlægningens sprog udvikles og anvendes strategisk og at der arbejdes bevidst med overgangen fra plan til realisering.

Netværkets første år viste, at kommunerne – gennem videndeling, refleksion og konkrete cases – kan rykke denne dagsorden markant fremad. Ikke ved at fjerne dilemmaerne, men ved at gøre dem tydeligere, mere kvalificerede og mere håndterbare i den kommunale planlægningspraksis.

2025: Planlægningsfelter i spændingsfeltet mellem klima, kvalitet og styring

Netværksmøderne i 2025 i Køge, Hillerød, Svendborg og Lyngby har tilsammen vist, at kompakt, grøn byudvikling ikke er én samlet model, men et felt præget af forskellige skalaer, dilemmaer og styringslogikker. På tværs af møderne træder fire gennemgående temaer frem: omdannelse af parcelhusområder, vækst og kvalitet i bymidter, kompakthed på bar mark og bynatur som strategisk planlægningsdagsorden.

Samlet peger det på behovet for en mere integreret planlægningspraksis, hvor klima, bykvalitet, sociale forhold og politisk styring tænkes sammen.

Parcelhusområderne – fra blind vinkel til strategisk klimapotentiale

Omdannelse af eksisterende parcelhusområder fremstår som et af de mest komplekse – men også mest lovende – greb i arbejdet med at reducere CO₂-udledninger og begrænse byspredning. Netværksmødet i Køge tydeliggjorde, at parcelhusområder rummer et stort, men underudnyttet potentiale, hvis befolkningstilvækst i højere grad kan absorberes gennem fortætning og omdannelse frem for nybyggeri på bar mark.

Samtidig viser erfaringerne, at udfordringen sjældent er mangel på analyser. Køge Kommune har eksempelvis opbygget et solidt vidensgrundlag om livsformer, vandudfordringer og bebyggelsesstrukturer i Ølby Lyng.

Den centrale barriere ligger snarere i hvordan omdannelsen bringes på dagsordenen: Hvordan startes dialogen med borgere, politikere og interessenter på en måde, der opleves legitim, og hvordan skabes der fælles billeder af, hvad omdannelse kan være?

Kommunerne i netværket har været særligt optaget af dette emne. I 2025-2026 er det derfor også positivt, at Plan22+ har oprettet 6 pilotprojekter under et samlet temaprojekt, "Klimahensyn i åben-lavboligområder" (KÅL) med deltagelse af Halsnæs, Solrød, Aalborg, Furesø, Nyborg og Gladsaxe kommuner. En af intentionerne med pilotprojekterne er komme nærmere det som Mechlenborg har kaldt en "kommunal parcelhusstrategi" (Mechlenborg, 2025).

Hverdagslandskaber under pres: forhaver, befæstelse og biodiversitet

Diskussionerne viste, hvordan parcelhusområdernes grønne hverdagslandskaber gradvist er blevet forandret. Befæstede forhaver, flere biler pr. husstand og nye krav til renovation og parkering ændrer både kvarterets karakter, biodiversiteten og belastningen af kloaksystemerne. Her opstår et centralt paradoks: Fortætning kan bidrage til klimamålene – men kan samtidig forværre lokale miljøproblemer, hvis den ikke ledsages af nye greb i planlægningen.

Netværket pegede derfor på behovet for at gentænke forholdet mellem privat og fælles. Spørgsmål om fælles baghaver, kollektive regnvandsløsninger og nye grønne strukturer udfordrer parcelhusområdets klassiske logik, men åbner samtidig for nye former for fællesskab og klimatilpasning.

Regulering, incitament og nedrivning som styringsredskab

Flere kommuner arbejder aktivt med at regulere nedrivning for at skabe incitament til renovering frem for nybyggeri. Eksempler fra Gladsaxe, Aalborg og Helsingør viser, hvordan bebyggelsesprocenter kan reduceres ved nedrivning, hvilket ændrer de økonomiske rationaler. Samtidig peger forskningen på, at nedrivning ofte vælges, fordi det fremstår som den mindst komplekse løsning i et felt præget af usikre regler og fragmenteret rådgivning. Her rejser netværksmøderne et grundlæggende planlægningsspørgsmål: Hvordan kan kommunerne bevæge sig fra ildsjæle og enkeltprojekter til mere skalerbare løsninger, hvor professionelle aktører også engagerer sig, og hvor politisk dialog kan forankres i konkrete styringsgreb?

Vækstbyer og bymidter: når fortætning bliver et spørgsmål om kvalitet

Hillerød-casen illustrerer tydeligt, hvordan kraftig vækst kan gøre byfortætning til et konfliktfelt. Investeringer fra life science-industrien og en markant befolkningstilvækst har skabt behov for både nye bydele og fortætning i bymidten. Samtidig har fortætningen udløst kritik af tab af grønne kvaliteter og manglende arkitektonisk sammenhæng.

Her har Hillerød Kommune valgt at svare igen med et styringsskifte fra kvantitet til kvalitet. Vedtagelsen af en arkitekturpolitik, etableringen af et arkitekturråd og indarbejdelsen af konkrete arkitektoniske principper i kommuneplanen viser, hvordan planlægningen kan bruges mere aktivt fremadrettet til at sætte rammer for byudviklingens kvalitet – ikke kun dens omfang.

Planlægningens skalaer: by, bydel og bebyggelse

En vigtig læring fra Hillerød er betydningen af at arbejde på flere skalaer samtidig. På byniveau handler det om at styrke forbindelserne mellem grønne bæltter og byens ankerpunkter. På bydelsniveau om at skabe sammenhængende strukturer, og på bebyggelsesniveau om konkrete principper for højde, facadelængde og bygningskomposition.

Denne flerskala-tilgang peger på, at kompakthed ikke alene er et spørgsmål om tæthed, men om proportioner, relationer og sammenhænge – og om hvordan disse kan gøres forståelige og politisk håndterbare gennem planredskaber.

Kompakt by på bar mark – nødvendigt onde eller strategisk mulighed?

Udviklingen af Favrholm rejser et grundlæggende og ofte kontroversielt spørgsmål: Kan det give mening at bygge nye, kompakte byer på bar mark? Netværksdiskussionerne pegede på, at svaret afhænger af konteksten. Stationsnærhed, cykelafstand til bymidten og en klar strategisk framing kan gøre nyudvikling mere legitim – men konflikten forsvinder ikke.

Favrholm viser også, hvordan ambitioner om kompakthed let udfordres af infrastrukturens ”bagside”: parkering, brandkørsel og renovation. Hvis disse ikke tænkes ind fra start, risikerer man, at visionen om et bykvarter reduceres til en enkelt bebyggelse.

Bynatur som strategisk dagsorden – fra pynt til system

Netværksmødet i Svendborg satte fokus på bynatur som en selvstændig planlægningsdagsorden. Oplæg og cases viste, hvordan kommuner arbejder med alt fra begrønningsprocenter og biofaktorer til mere kvalitative værktøjer som Aarhus’ ”Grønne Norm”.

Fælles for eksemplerne er en bevægelse væk fra at se grønne elementer som dekorative tilføjelser – og hen imod at forstå bynatur som en funktionel del af byens klima-, vand- og livskvalitetssystemer.

Samtidig blev begrænsningerne ved rene kvantitative krav tydelige. Uden opfølgning, drift og politisk ejerskab risikerer grønne bestemmelser at forblive symbolpolitik. Erfaringerne peger derfor på planstrategien som et afgørende tidspunkt for politisk afklaring af ambitionerne for bynatur.

Vand, natur og usikkerhed som planlægningsvilkår

Svendborgs arbejde med havnen og Godsbanearialet illustrerer, hvordan vand ikke blot er et teknisk problem, men et grundvilkår for byudvikling. Visionen om at leve med vandet – og acceptere oversvømmelser som en del af byens dynamik – udfordrer traditionelle forestillinger om kontrol og stabilitet i planlægningen. Her bliver planlægning i stigende grad et spørgsmål om at skabe robuste rammer for foranderlighed, snarere end færdige løsninger.

Samlet perspektiv: mod en mere integreret planlægningspraksis

På tværs af de fire netværksmøder i 2025 tegner der sig et klart billede: Kompakt, grøn byudvikling kræver mere end fortætning, flere boliger og nye beregningsværktøjer. Det kræver en planlægningspraksis, der kan håndtere konflikter, usikkerhed og tværgående hensyn – fra parcelhusets forhave til den stationsnære bydel og den oversvømmelsestruede havn.

Netværkets erfaringer peger på, at nøglen ikke ligger i ét redskab eller én model, men i evnen til at kombinere strategisk retning, konkrete styringsgreb og en løbende dialog om kvalitet, klima og byliv. Det er i dette spændingsfelt, at arbejdet med kompakte, grønne byer for alvor udfolder sig.

Reference:

Mechlenborg, M. (2025) Klimaet og parcelhusets fremtid. Plan22+.

Ringsted

Svendborg

Hillerød

Vejle
SMIDT-JENSEN :..

Vejle

Aalborg

Ringsted

Hillerød

Aalborg

Aalborg
SMIDT-JENSEN :...

Lyngby

Hillerød

Hillerød

Middelfart

Svendborg

Aalborg

SMIDT-JENSEN ::...

Køge

Lyngby

Ringsted

Svendborg

Køge

Hillerød

SMIDT-JENSEN :...

Køge

Aalborg

Vejle

Aalborg

Hillerød

Lyngby

Hillerød

Aalborg

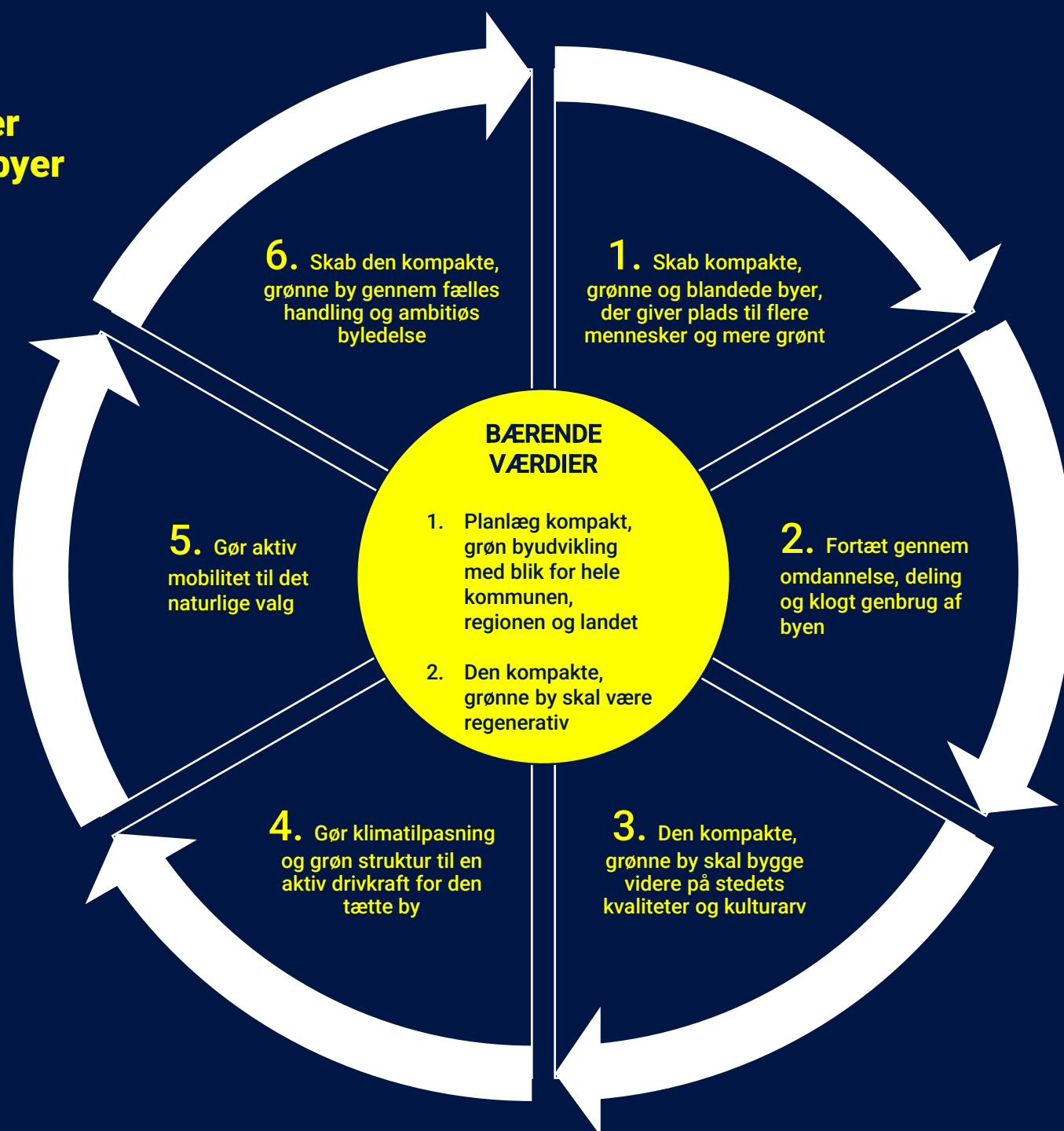
Lyngby

3. Planlægningsprincipper for kompakte, grønne byer

Professor Gertrud Jørgensen og Professor Tom Nielsen har givet netværket værdifuld sparring på et udkast til principperne

Planlægningsprincipper for kompakte, grønne byer

Dilemmaer i kompakt, grøn byudvikling

Netværksmøderne har vist, at kompakt, grøn byudvikling er et centralt pejlemærke i mange danske kommuners strategier for fremtidens by. Samtidig peger drøftelserne på, at der er grundlæggende dilemmaer, som planlægningen må tage højde for. Der skal grundig planlægning til for at integrere CO2-hensyn med omdannelsen af det byggede miljø. Især presset på grønne strukturer og naturværdier skal der være opmærksomhed på.

Derudover skal planlægningen være meget opmærksom på, at øget fortætning kan bidrage til øget spekulation i byens arealer og stigende boligpriser, hvilket risikerer at forstærke sociale skævheder og udfordre ambitionen om en bredt tilgængelig og bæredygtig byudvikling.

To overordnede orienteringer er afgørende, hvis ambitionen om kompakt, grøn byudvikling skal lykkes:

- Planlæg kompakt, grøn byudvikling med blik for hele kommunen, regionen og landet.
- Den kompakte, grønne by skal være regenerativ.

Disse to værdier kan fungere som kompas for kommunale beslutninger, når konkrete projekter og planer skal omsættes til fysisk udvikling.

Derudover er det helt afgørende, at kompakt, grøn byudvikling altid tilpasses den konkrete stedspecifikke kontekst. Der er betydelig forskel på at planlægge for øget kompakthed i en bymidte, i et parcelhusområde, i et erhvervsområde – eller for den sags skyld i et sommerhusområde.

I nogle bymidter og parcelhusområder kan øget kompakthed i samspil med blå-grøn infrastruktur fungere godt og skabe nye bykvaliteter, mens det i andre sammenhænge kan være vanskeligt eller direkte problematisk – også i forhold til CO2.

En samlet arealstrategi – ikke kun lokal optimering

Kompakt, grøn byudvikling kan ikke reduceres til enkeltstående fortætningsprojekter, men må indgå i en samlet arealstrategi, hvor boliger, erhverv, grønne strukturer og infrastruktur tænkes på tværs af byer, landområder og kommunegrænser. Hvis fortætning sker isoleret – eksempelvis omkring en ny station – uden blik for regional mobilitet, naturkorridorer og landskab, risikerer vi at løse lokale udfordringer og skabe nye regionale problemer.

Fortætning bør derfor ske inden for eksisterende byområder, så det åbne lands kvaliteter bevares, og den samlede arealbelastning reduceres. Planlægningen må understøtte sammenhængen mellem lokale, regionale og nationale strukturer, så vækst, mobilitet og naturhensyn koordineres strategisk.

Det kræver en planlægning, der ser by, land og natur som én samlet, bæredygtig helhed – ikke som tre adskilte opgaver.

Byen som regenerativt system

Den kompakte, grønne by skal ikke blot reducere sit CO₂-aftryk, men aktivt genskabe natur, biodiversitet og ressourcer. Den tætte by må udvikles på måder, hvor mere natur integreres i byen – ikke mindre – og hvor grønne elementer indgår som funktionelle systemer, ikke som dekorative rester.

Det forudsætter et natursyn, hvor natur opfattes som en grundlæggende form for byinfrastruktur og fælles ressource. Med et regenerativt perspektiv kan byen udvikle sig som et levende system, der giver mere tilbage til natur og fællesskab, end den forbruger.

Med dette værdimæssige udgangspunkt bliver det tydeligt, at kompakt, grøn byudvikling indebærer en række grundlæggende dilemmaer, som både kan aflæses i forskningen og i danske kommuners praksis.

Tæthed skal skabe plads til mennesker og det grønne – ikke kun byggeri

Det første dilemma handler om, hvad fortætning egentlig skal skabe. Målet er ikke blot mere byggeri, men plads til flere mennesker og flere livsformer. Det kræver bymiljøer med blandede boligtyper, prisniveauer og ejerformer, hvor både unge, familier, seniorer og lavindkomstgrupper kan finde bolig og være en del af byens fællesskaber.

Hvis fortætning primært drives af høje grundpriser og investorlogikker, risikerer den at producere monotone boligmiljøer til én bestemt målgruppe. Den kompakte by bliver i så fald tæt – men ikke nødvendigvis socialt bæredygtig.

Fortætning skal bygge videre på stedets kvaliteter – ikke udviske dem

Et andet centralt dilemma handler om forholdet til stedets identitet, landskab og kulturarv. Hvis kompakthed omsættes til generelle tæthedsstandards, risikerer vi at udviske netop de kvaliteter, der gør stederne særlige.

Fortætning bør udvikles med udgangspunkt i stedets karakter – dets landskab, materialer, historiske strukturer og fortællinger – og ny bebyggelse skal ikke blot øge tætheden, men aktivt styrke de lokale sociale, kulturelle og miljømæssige kvaliteter. Hver fortætning bør tilføre noget tilbage til byen: grønne forbindelser, levende stueetager, stærke offentlige rum og rekreative tilbud, der understøtter områdets identitet.

Bæredygtighed kræver transformation – ikke kun nybyggeri

Fortætning, der primært baseres på nybyggeri, kan være ressourcekrævende og klimabelastende, selvom den rumlige struktur bliver mere kompakt. En central strategi er derfor at fortætte gennem omdannelse, omprogrammering og deling af den eksisterende by: at udnytte bygninger, strukturer og materialer klogere, i stedet for at rive ned og bygge nyt.

Omdannelse giver mulighed for at genbruge ressourcer, bevare kulturspor og samtidig skabe nye funktioner og boligtyper. Grøn omdannelse – gennem grønne tage og facader, regnvandsløsninger og mere vegetationsvolumen – kan samtidig forbedre mikroklima og robusthed.

Klimatilpasning skal være formgivende – ikke en eftertanke

Når byer fortættes, øges presset på overflader, kloakker og mikroklima. Fortætning må derfor ikke ske på bekostning af klimatilpasning – tværtimod bør den bruges som løftestang til at integrere grønne tage, regnvandshåndtering, forsinkelsesløsninger og grønne byrum, der gør byen både tættere og mere modstandsdygtig.

Klimatilpasning skal ses som en designressource, der øger livskvaliteten, skaber skygge, sænker temperaturen og styrker den robuste by. Der skal være opmærksomhed på, at øget kompaktthed og klimatilpasning ikke altid kan forenes i fysisk meget tæt bebyggelse. Nogle steder kan den “utætte by” – med plads til terræn, vand og bløde landskabelige elementer – være mere hensigtsmæssig.

Prioritering af aktiv og nær mobilitet

Den kompakte, grønne by skal strukturere hverdagen omkring aktiv og nær mobilitet. Når boliger, arbejde, service, kultur og rekreative tilbud ligger inden for kort afstand, og når byens funktioner samles omkring stationer, kollektiv transport, cykelnet og stærke gangforbindelser, så bliver det lettere og mere naturligt at vælge grøn transport.

Men det kræver, at der prioriteres plads til cykler, fodgængere og kollektiv trafik – ofte på bekostning af bilparkering og gennemkørende trafik. Fortætning uden ændret prioritering kan i stedet øge trængsel, støj og konflikter i gaderne.

Visionen kræver lederskab – ikke kun planværktøjer

Kompakt, grøn byudvikling kan ikke realiseres alene gennem tekniske planværktøjer. Den kræver aktivt samarbejde, samskabelse og ambitiøs byledelse.

Kommunens planlæggere og ledere har en central rolle i at sætte retning, samle aktører, formulere krav og holde fast i kvaliteterne gennem lange forløb. Det indebærer også mod til at sige nej til projekter, der ikke lever op til de grønne og sociale ambitioner, selvom de på kort sigt ser attraktive ud.

Mod en mere nuanceret strategi for kompakt, grøn byudvikling

Kompakt, grøn byudvikling rummer store potentialer – men også reelle modsætninger, som bliver tydelige i kommunernes konkrete projekter. Dens bæredygtighed afhænger ikke af, at vi bygger tæt i sig selv, men af *hvordan* vi bygger tæt, *hvor* vi gør det, og *hvilke* kvaliteter vi insisterer på at fastholde.

Skal den kompakte by blive en motor for bæredygtighed, kræver det:

- at vi planlægger med blik for *hele* kommunen, regionen og landskabet,
- at vi udvikler byen som et *regenerativt* system, der giver mere tilbage, end det forbruger,
- at vi tør *balancere* tæthed med social rummelighed, stedets identitet, transformation og klimatilpasning,
- og at vi udøver strategisk, modigt *bylederskab*, der gør de langsigtede mål vigtigere end kortsigtede gevinster.

Så kan den kompakte, grønne by blive noget andet og mere end et teknisk ideal: et sted, hvor mange forskellige mennesker kan leve godt tæt sammen – i byer, der både er klimakloge, naturbaserede og socialt bæredygtige.

1. Planlæg kompakt, grøn byudvikling med blik for hele kommunen, regionen og landet

- Kompakt, grøn byudvikling skal ske som led i en helhedsorienteret planlægning, hvor boliger, erhverv, grønne strukturer og infrastruktur tænkes sammen på tværs af byer, landområder og kommunegrænser.
- Udviklingen skal forankres i et regionalt og nationalt perspektiv, hvor vækst, mobilitet og naturhensyn koordineres på tværs.
- Fortætning skal ske inden for de eksisterende byområder for at undgå byspredning og bevare det åbne lands kvaliteter.
- En balanceret planlægning skal understøtte sammenhængen mellem lokale, regionale og nationale strukturer – så by, land og natur udvikles som del af én samlet, bæredygtig helhed.

2. Den kompakte, grønne by skal være regenerativ

- Kompakt, grøn byudvikling skal ikke blot minimere CO₂-aftrykket, men aktivt bidrage til at genskabe natur, biodiversitet og ressourcer.
- Et nyt natursyn – hvor mennesket ses som en del af naturen, ikke adskilt fra den – skal danne grundlag for planlægningen.
- Med et regenerativt perspektiv kan byen udvikle sig som et levende system, der giver mere tilbage til natur og fællesskab, end det forbruger.

2

**bærende
værdier**

Princip 1:

Skab kompakte, grønne og blandede byer, der giver plads til flere mennesker og mere grønt

- Kompakt, grøn byudvikling skal skabe plads til flere mennesker, flere livsformer og mere grønt – ikke blot flere bygninger.
- Udviklingen skal fremme *blandethed* med en bred variation af boligtyper, prisklasser, ejerformer og beboergrupper, så både unge, familier, seniorer og lavindkomstgrupper kan finde en bolig og være en del af byens fællesskaber.
- Når byen fortættes, skal den samtidig gøres mere rummelig, inkluderende og grøn, så fortætning handler om livskvalitet, diversitet og social balance – ikke om volumen.

Hillerød har gennem en årrække oplevet betydelig befolkningsvækst. Byrådet i Hillerød Kommune har en vision om at skabe levende og bæredygtige byer, hvor vækst i erhverv og boliger samt fortætning af den eksisterende by er centrale greb. Fortætningen har imidlertid givet anledning til debat, blandt andet om pres på byens grønne og åbne kvaliteter, skala og arkitektonisk tilpasning samt kapaciteten i den sociale og tekniske infrastruktur. Den nye bydel Frederiksbro er et eksempel på kompakt og – primært ved den nye kanal – landskabeligt ambitiøs byudvikling, men rejser samtidig spørgsmål om tilgængelighed og social bæredygtighed som følge af relativt høje lejepriser og et dominerende udlejningsmarked.

På havnen i Svendborg er der fokus på at blande funktioner, bl.a. nye boliger og uddannelser. SIMAC i baggrunden af billedet er allerede etableret og Ny Campus Svendborg Havn forventes færdig i 2026.

Princip 2:

Fortæt gennem omdannelse, deling og klogt genbrug af byen

- Udviklingen af den kompakte, grønne by skal i høj grad baseres på transformation af de eksisterende bygninger og byområder.
- Fortætning skal ske gennem omdannelse, omprogrammering og deling, hvor bygninger kan opdeles, udvides, aktiveres til nye formål eller deles mellem flere husstande, funktioner og erhverv. Det skaber blandede bymiljøer (mixed-use), hvor bolig, arbejde, service og kultur kan eksistere tættere sammen – og hvor hverdagslivet bliver mere levende, fleksibelt og nærværende.
- Omdannelse giver mulighed for at udnytte ressourcerne klogere: at genbruge strukturer, materialer og rum, og samtidig værne om byens eksisterende identitet og kulturspor.
- Grøn omdannelse – gennem fx grønne tage og facader, regnvandsløsninger og mere vegetationsvolumen – kan samtidig forbedre mikroklima, biodiversitet og byens robusthed over tid.
- Ved at fortætte gennem transformation frem for primært nybyggeri kan arealforbrug, CO₂-udledning og materialespild reduceres.
- Omdannelse kan understøtte økonomisk diversitet ved at skabe et bredere og mere varieret udbud af bolig- og bytyper.

Planerne for omdannelsen af erhvervsarealerne ved havnen i Middelfart sætter fokus på fortætning inden for det eksisterende bymæssige fodaftryk og i en transformation, der bygger videre på stedets arkitektoniske og strukturelle kvaliteter. Særligt på Falstersvej arbejdes der med en omdannelses tilgang, hvor reduktion af CO₂-aftryk er et bærende princip, blandt andet gennem genanvendelse af eksisterende bygninger, materialer og landskabelige greb. Fortætningen sker med fokus på skala, materialitet og byrum, så ny arkitektur understøtter både klimatænkning og hverdagsliv i de omkringliggende kvarterer.

Lokalplanen for det tidligere erhvervsområde syd for Lyngby Station fokuserer på fortætning og omdannelse inden for det eksisterende fodaftryk, hvor en ny bypark etableres oven på en P-kælder med træer, der føres fra kælderniveau op gennem dækket og ind i byrummet.

Princip 3:

Den kompakte, grønne by skal bygge videre på stedets kvaliteter og kulturarv

- Kompakthed skal udvikles med udgangspunkt i stedets særlige identitet, landskab, kulturarv og arkitektoniske karakter.
- Ny bebyggelse skal ikke blot øge tætheden, men aktivt styrke de lokale sociale, kulturelle og miljømæssige kvaliteter.
- Den kompakte, grønne by skal udvikles i dialog med sin historie, sine materialer og sine fortællinger, så kulturarven bliver en synlig og meningsfuld drivkraft for kontinuitet, fællesskab og lokal forankring.
- Hver fortætning skal give noget tilbage til byen gennem grønne forbindelser, levende stueetager, offentlige rum og rekreative tilbud, der forstærker områdets identitet.

I Ringsted arbejdes der strategisk med infill og omdannelse af bymidten som led i en ny øst-vest-forbindelse, hvor fortætning kobles tæt til mobilitet, grøn struktur og respekt for det eksisterende by- og kulturmiljø. Målet er at skabe en mere levende bymidte gennem nye funktioner, styrket aktiv mobilitet, færre biler og nye byrum, samtidig med at grønne træk, historiske kvaliteter og lokalt ejerskab styrkes som en del af en samlet bymidteplan.

I centrum af Middelfart er der etableret en lommepark, der er tænkt som et lille biodiversitetseksperiment, hvor naturen er i højsædet. Gennem insekthoteller, fuglehuse, kvasbunker og varieret beplantning skabes der både "boliger", "hoteller" og "buffet" til områdets dyre- og insektliv – konkrete greb, der styrker levesteder og fødegrundlag. Samtidig rummer projektet en bredere pointe. Ligesom dyrelivet har brug for strukturer, variation og adgang til ressourcer, har mennesker behov for rammer, der understøtter trivsel og ophold. Lommeparken kan derfor ses som et eksperiment i at planlægge for liv – ikke kun for funktion – og som en inspiration til, hvordan byudvikling generelt kan tage udgangspunkt i livsbetingelser, både for andre arter og for mennesker.

Princip 4:

Gør klimatilpasning og grøn struktur til en aktiv drivkraft for den tætte by

- Klimatilpasning skal være et aktiv i den tætte by – ikke en eftertanke. Udviklingen af den kompakte, grønne by skal begynde med planlægning af grøn struktur som første lag, så landskab, vandets bevægelser og økologiske sammenhænge strukturerer byens form, dens forbindelser og dens fremtidige omdannelse.
- Fortætning må ikke ske på bekostning af klimatilpasning – tværtimod skal den bruges som løftestang til at integrere grønne tage, regnvandshåndtering, forsinkelsesløsninger og grønne byrum, der gør byen både tættere, grønnere og mere modstandsdygtig.

Karolinelund i Aalborg er et eksempel på, hvordan et tidligere tivoliområde er omdannet til et åbent byrum, der kombinerer klimatilpasning, rekreative kvaliteter og lokal identitet. Parken fungerer som regnvandsbuffer, grønt opholdsrum og samlingssted, samtidig med at den viderefører stedets historie i en ny, nutidig form.

I Svendborg er der et stærkt politisk og strategisk fokus på at styrke koblingen mellem by og natur. Fritlæggelsen af Kobberbækken i Svendborg er et centralt greb i omdannelsen af havne- og Godsbanearialet, hvor et tidligere rørlagt vandløb genskabes som synligt landskabelement. Tiltaget styrker klimatilpasning, økologisk sammenhæng og bynatur og bidrager samtidig til nye byrum, hvor vandet bliver en aktiv del af byens identitet.

Princip 5:

Gør aktiv mobilitet til det naturlige valg

- Den kompakte, grønne og blandede by skal strukturere hverdagen omkring aktiv og nær mobilitet.
- Byens funktioner skal samles omkring stationer, kollektiv transport, cykelnet og stærke gangforbindelser, så det er let og naturligt at vælge grøn transport.
- Når hverdagslivet kan klares lokalt, reduceres CO₂-udledninger, bylivet styrkes, og der frigøres plads til nye grønne områder og sociale mødesteder – hvilket igen understøtter byens blandethed og tilgængelighed for mange forskellige mennesker.

I Lyngby arbejdes der med at samle biltrafikken på fordelingsringen og reducere terrænparkering i bymidten gennem nye betalingsstrukturer og tidsbegrænsninger. På Klampenborgvej, hvor op mod 11.000 biler tidligere passerede dagligt, omdannes vejrummet gradvist til byrum med ophold gennem midlertidige indretninger testet over tre år. Byrummet skal give plads til den kommende letbane.

Plusbus i Aalborg vandt Byplanprisen 2025 for at demonstrere, hvordan strategisk mobilitetsplanlægning kan fungere som drivkraft for byudvikling og understøtte principperne i 15-minutters-byen – med Danmarks første BRT-løsning, nye sammenhængende byrum og en tydelig prioritering af kollektiv transport, der forbinder boliger, uddannelse, erhverv og byliv i hverdagsafstande.

Princip 6:

Skab den kompakte, grønne by gennem fælles handling og ambitiøs byledelse

- Udviklingen af den kompakte, grønne by kræver aktivt samarbejde mellem kommune, udviklere, borgere og civilsamfund – og en tydelig, ambitiøs ledelse, der tør sætte retning og løfte niveauet.
- Kommunens planlæggere og ledere har en central, proaktiv rolle i at facilitere dialog, samle aktører og omsætte visioner til konkret handling.
- Planlægningen skal skabe stærke rammer for partnerskaber, hvor viden, ressourcer og idéer deles på tværs af sektorer, og hvor kommunens ledelse driver processerne frem med klare prioriteringer, mod og vedholdenhed.

I Svendborg arbejder den strategiske byledelse med at udvikle en tættere og mere robust by, hvor byudvikling, stormflodssikring og klimatilpasning tænkes sammen. Et centralt planfagligt dilemma er at skabe plads til vand og beskyttelse mod fremtidige stormfloder, samtidig med at byens maritime identitet, havnerum og historiske sammenhænge bevares og videreudvikles som en aktiv del af byens liv og fortælling.

I Vejle arbejder den strategiske byledelse målrettet med at udvikle en tættere by med høj arkitektonisk kvalitet og stærke byrum. Samtidig rummer fortætningen klare planfaglige dilemmaer, ikke mindst i forhold til klimatilpasning, hvor behovet for plads til vand, robuste landskaber og langsigtet resiliens skal balanceres med byudviklingsambitioner i en allerede tæt by.

